

33ste zondag door jaar A

Mt. 25, 14-30

Elk lid van de Kerk draagt haar of zijn steentje bij om de Kerk tot kerkgemeenschap te maken. Iemand die voor de bloemen zorgt of een kaarsje aansteekt bij Maria is even belangrijk voor de kerk als de paus of een aartsbisschop. Alléén zó kan er werkelijk sprake zijn van kerkgeméenschap, van een Volk Gods onderweg naar Gods Koninkrijk.

Wat voor de kerk als geheel geldt, geldt naar mijn mening voor elke religieuze gemeenschap en dus ook voor onze parochie. Van ons mag verwacht worden dat wij samen gemeenschap van Christus zijn, elkaar waardierend en stimulerend waar dat maar mogelijk is. Wetend dat ieder, met zijn of haar talenten, ertoe doet!

Over die talenten vertelt Jezus een aardige, maar niet zo eenvoudige gelijkenis. Een Heer gaat naar het buitenland, in die tijd een verre en langdurige reis. Hij zal voorlopig dus wel wegblijven. Het is niet zo moeilijk om te veronderstellen dat met deze Heer God bedoeld wordt en dat zijn dienaren, dat wil zeggen: de christenen en dus ook wij, in elk geval voorlopig, zullen moeten leven met zijn afwezigheid. Is het niet zo, dat wij God maar al te vaak als afwezig ervaren? En, dat wij God maar al te graag zouden zien ingrijpen om onze problemen op te lossen? Nou, dat doet Hij dus niet; in die zin zal Hij misschien wel altijd als afwezig ervaren worden. Maar in de tussentijd vertrouwt hij ons wel zijn bezit toe, zijn hele bezit. God heeft blijkbaar meer vertrouwen in ons dan wij in God. God vertrouwt ons dus zijn bezit toe en daarmee attendeert Hij ons erop dat wijzelf eigenlijk geen bezit hebben, maar alles in beheer namens de enige Rechtmatige eigenaar, God die ons alles gegeven heeft.

Het bezit dat de Heer aan ons toevertrouwt, wordt uitgedrukt in talenten. De een krijgt er vijf, de ander twee, en een derde één. Spontaan komt dan de vraag op, waarom niet elk evenveel krijgt. God lijkt hier niet rechtvaardig. En als je de talenten opvat als gaven, als talenten zoals wij die tegenwoordig verstaan, blijft het onrechtvaardig. En zeker als je de talenten hier opvat als het vermogen om het goede te doen, blijven we het in een eerste reactie onrechtvaardig vinden. Want waarom kan niet iedereen in gelijke mate het goede doen? Beste mensen, dat weten we niet. We weten alleen dat het zo is.

Jezus constateert slechts een feit: ieder krijgt naar zijn bekwaamheid. Dat niet ieders bekwaamheid hetzelfde is, kan zoals we weten verschillende oorzaken hebben: aanleg, opvoeding, soms onvoorziene omstandigheden. Het vervolg van het evangelie leert ons evenwel dat het daar uiteindelijk niet om gaat. Want de beloning voor de mensen die hun talenten gebruiken, die er iets mee doen, is dezelfde: het binnengaan in de vreugde van hun heer. Een vreugde die iemand die niets met zijn talenten doet misloopt. En dan blijkt het er dus helemaal niet

meer toe te doen of je één, twee of vijf talenten hebt. Het blijkt er helemaal niet toe te doen of je veel of weinig capaciteiten hebt.

Want waar komt het uiteindelijk op aan? Ik zou dit willen samenvatten als: actief wachten op de Heer. Jezelf niet vermoeien met vragen als: ‘waarom kan de een meer dan de ander?’ of: ‘wanneer komt God nou eens eindelijk om orde op zaken te stellen?’, vragen waar toch geen antwoord op komt, maar: met vreugde de goede dingen doen die je kunt. In je gezin, op je werk, in de kerk en in onze parochie. Met vreugde de goede dingen doen die je kunt is binnengaan in de vreugde van de Heer. Je hoeft dan niet meer te wachten op God. Want dan is zijn Koninkrijk er al! Amen.

Jan van de Laar, pastor